

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 506/2014
08.07.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Маје Ковачевић-Томић, Радмиле Драгичевић-Дичић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Баџац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Л.Ј., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Л.Ј., адвоката Н.С. из К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К.бр. 71/13 од 05.11.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.1-342/14 од 19.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Л.Ј., адвоката Н.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К.бр. 71/13 од 05.11.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.1-342/14 од 19.02.2014. године, као неоснован у односу на повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 4. и тачка 7. Законика о кривичном поступку и члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К.бр. 71/13 од 05.11.2013. године, окривљени Л.Ј. оглашен је кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3-три године и 6-шест месеци, а окривљени С.М. оглашен је кривим за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара. Окривљени су обавезани на плаћање суду трошкова кривичног поступка, солидарно, у износу од 39.632,00 динара и паушала сваки по 4.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења, а окр. С.М. изречена је и мера безбедности одузимања предмета – опојне дроге ... нето масе 1,72 грама.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Кж.1-342/14 од 19.02.2014. године, одбио је као неосноване жалбе бранилаца окривљених Л.Ј. и С.М. и пресуду Вишег суда у Крушевцу К.бр. 71/13 од 05.11.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. Л.Ј., адвокат Н.С., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, према наводима у образложењу захтева због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4. и тачка 7. ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 439. тачка 1. и тачка 3. ЗКП, са предлогом Врховном касационом суду да укине првостепену одлуку и одлуку донету по редовном правном леку и предмет врати првостепену суду на поновно суђење или да преиначи у целини или делимично првостепену одлуку и одлуку донету у поступку по редовном правном леку или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Л.Ј., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Л.Ј., адвоката Н.С., неоснован је у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 4. и тачка 7. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Неосновано бранилац окр. Л.Ј. у захтеву за заштиту законитости истиче да је на главном претресу у поновљеном првостепену поступку учествовао судија који је морао бити изузет по основу из члана 37. став 1. тачка 4. ЗКП и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП. Ово из разлога што околност коју бранилац окривљеног наводи као сметњу у смислу цитираног прописа, за учествовање судије у поновљеном првостепену поступку – да је у истом предмету учествовао у доношењу раније осуђујуће првостепене пресуде (К 22/13 од 26.06.2013. године која је укинута у жалбеном поступку) и тада јасно изразио став о постојању дела и кривице окривљеног, одредбом члана 37. став 1. тачка 4. ЗКП није прописана као разлог обавезног изузећа судије од поступања у одређеном предмету.

Без основа бранилац окривљеног у захтеву наводи да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП, доношењем побијане правноснажне пресуде по оптужници Вишег јавног тужиоца у Крушевцу Кт.бр. 111/12 од 11.03.2013. године, која формално не постоји јер није уподобљена и уређена у смислу члана 332. новог ЗКП и посебно у смислу става 1. тачка 3. истог члана у погледу одредаба које се имају применити приликом одлучивања о казни. Наиме, одредбом члана 604. став 1. ЗКП прописано је да ће се законитост радњи

предузетих пре почетка примене овог Законика (01.10.2013. године) оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), па се формална исправност оптужног акта који је, као у конкретном случају, поднет и ступио на правну снагу у складу са одредбама раније важећег ЗКП (чл. 266, чл. 277.) не преиспитује у смислу одговарајућих одредаба новог ЗКП.

Неосновано бранилац окр. Л.Ј. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, тиме што је заснована на доказима на којима се судска одлука по одредбама ЗКП не може заснивати и при том, као недозвољене доказе означава службене белешке од 09.06.2012. године, сачињене од стране Ј.А., те В.Д. и С.Л., полицајца ПУ Крушевац, ПС Трстеник и исказ сведока С.К. дат пред истражним судијом (записник од 15.01.2013. године). Ово из разлога што поменуте службене белешке садрже само непосредна опажања полицајца приликом предузимања радњи на које су овлашћени у циљу спречавања извршења кривичних дела и откривања кривичних дела и учинилаца (члан 225. раније важећег ЗКП), које околности је суд утврђивао и саслушњем наведених полицајца у својству сведока, а не и обавештења и изјаве добијене од осумњиченог или других лица у вези са догађајем и радњама које су предмет овог кривичног поступка, па се докази у питању не могу сматрати незаконитим, у смислу члана 18. став 2. раније важећег ЗКП, ни по начину прибављања ни сами по себи с обзиром на чињенице и околности на које се односе. Када је реч о исказу сведока С.К. у истрази, тврдњу у захтеву о прибављању овог доказа обманом сведока, предочавањем истом да постоји снимак да окр. Л.Ј. предаје дрогу окр. С.М. и да би му било боље да не тврди супротно, дакле противно одредби члана 89. став 8. раније важећег ЗКП, бранилац окр. Л.Ј. не поткрепљује доказима који би довели у сумњу оцену првостепеног суда, прихваћену од стране другостепеног суда, о нелогичности и неприхватљивости истоветних навода исказа сведока С.К. на главном претресу (у поновљеном првостепеном поступку) о околностима давања исказа у истрази.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окр. Л.Ј. истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, по питању да ли је дело за које се гони окривљени кривично дело, али се образложење те повреде своди на оспоравање чињеничног стања у побијаној правноснажној пресуди као погрешно и непотпуно утврђеног, јер се оспорава правилност оцене првостепеног суда исказа саокривљеног С.М. и саслушаних сведока и њиховог доказног значаја, уз изношење сопствене и другачије оцене браниоца, тих доказа и на указивање да не постоје материјални трагови ни други докази да је окр. Л.Ј. предузео радње кривичног дела за које се терети, између осталог јер није обављена, од стране одбране, предложена ДНК анализа трагова на предметима дела, као ни доказа о субјективним елементима дела, и то урачунљивости окривљеног коју суд претпоставља без вештачења и о умишљају окривљеног. Међутим, одредбама члана 485. став 4. ЗКП, које прописују разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена

могућност подношења овог ванредног правног лека по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, због чега је захтев браниоца окривљеног у овом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Л.Ј. истакнуте су и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, с образложењем да не постоји објективни идентитет оптужбе и пресуде, затим повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, са образложењем да је првостепени суд приликом одлучивања о кривичној санкцији пропустио да примени „чл. 14. у вези става 2. КЗ РС“, као и повреде других одредаба процесног закона учињене поступањем првостепеног и другостепеног суда (чланови 1, 3, 6. став 4, 9, 15, 16. став 2, 4. и 5. и 83. ЗКП) и пропустом првостепеног суда да примени „чл. 62. у вези са чл. 60. КЗ РС“, јер је одмеравао казну већ осуђеном лицу, Л.Ј., али се, при том, у захтеву не опредељује у чему се конкретно, у смислу цитираних прописа, састоје истакнуте повреде закона.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење истог, предвиђен у члану 485. став 1. ЗКП, а према одредби члана 489. став 1. ЗКП, када је захтев за заштиту законитости поднет због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), одлуку против које је захтев поднет или поступака који јој је претходио, Врховни касациони суд испитује само у границама истакнуте конкретне повреде закона и није овлашћен да, у случају када повреда није опредељена, процењује коју је конкретну повреду закона бранилац имао у виду приликом подношења захтева. Сходно реченом, захтев за заштиту законитости браниоца окр. Л.Ј., у погледу напред наведених повреда закона које нису конкретно опредељене, нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2.(у вези са чланом 485. став 4. ЗКП) и тачка 3. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно из разлога што нема прописан садржај.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

